

[Yvonne Herløv Andersen]

Børnene bliver allerede i 3. klasse opfordret til at komme med ændringer til det bestående samfund. Hvordan skulle de dog være i stand til det, når de ikke kender noget til, hvordan samfundet fungerer? Selv i 8. klasse kan det være vanskeligt, idet de intet historisk materiale har at sammenligne den nutidige udvikling med. En undervisning, der består af featureuger revet løs fra deres sammenhæng, gør ikke vore unger egnede til selvstændigt at danne sig en mening, men det er måske netop hensigten.

Ikke alene i skolen, men også i dagligdagen skal vi stille relevante krav til vore børn. Der er ligeledes god grund til at indskærpe, at man ikke kan lege sig igennem alle vanskeligheder.

Hvis vi voksne blev os vor rolle som opdragere mere bevidst og greb ind over for de mindre børns mobbing og hærværk i stedet for passivt at se til og trække på skulderen, kunne vi måske afbøde den tendens til meningsløs vold og hærværk, som vi i dag står uforstående over for. Hvis der var nogen konsekvens i den politik, der i gamle dage blev kaldt for børneværn, og ikke blot en konstatering af forholdene, hvis der var knap så mange tiltalefrafald over for vold og berigelsesforbrydelser, kunne hjælpeapparatet og forældrene i overensstemmelse med hinanden få et ganske andet greb om vore børn og vore unge, og sammen skabe en udvikling, hvor ordet opdragelse ikke længere var odøst.

Der er imidlertid hos unge forældre en stigende tendens til at ville påtage sig det ansvar, det medfører at være forældre. De indretter sig med halvdagsjob og prioriterer tiden sammen med deres børn højere end de materielle goder, de kunne have skaffet sig ved den ekstra dagløn. Denne udvikling støtter centrum-demokraterne med glæde. Vi mener, at disse forældre kunne støttes gennem et forhøjet børnetilskud, idet de aflaster en institutionsplads for et andet barn, måske af en enlig forsøger, der står og mangler netop denne plads.

Mens vi er ved den enlige forsøger, står udgiften til institutionspladsen i et meget dårligt forhold til den enlige forsørgers indtægt. Her kunne aflastning af arbejdsbyrden komme ind som et meget relevant tilbud.

En styrkelse af familien alene gør det imidlertid ikke. Det er også et spørgsmål, om

den boligform der igennem de senere år har udviklet sig, er forenelig med familiens trivsel. Nedrivning af dårlige boliger og udflytning til moderne, socialt boligbyggeri med mange kollektive tilbud giver imidlertid lige så mange problemer. Det er vanskeligt at identificere sig med et helt nyt byggeri, og lovgivningen omkring socialt boligbyggeri gør, at det stort set er mennesker i samme sociale gruppe med de samme sociale problemer, der flytter ind. Det mærkes så igen i daginstitutionerne og skolerne, der er tilknyttet bebyggelsen. Derefter sættes støttepædagoger og psykologer ind for at afhjælpe de ensartede problemer, der er i bebyggelsen. Den rigtige løsning ville være igennem lovgivning at blande de forskellige sociale grupper, således at man i stedet for at blive uløseligt bundet sammen af de samme problemer kunne hjælpe hinanden ud af dem.

Jeg har i dette indlæg holdt mig til de danske børn og deres forhold og holdningen til dem fra CDs side, idet jeg gik ud fra, det var forslagsstillernes ønske. Jeg er samtidig overbevist om, at regeringen og det samlede folketing er enige i at medvirke til forbedrede forhold for de børn, der rundt om i verden lider virkelig nød. Men det er en helt anden debat, der ikke så meget går på, hvem der har taget patent på børnene, eller hvem børnene tilhører, men snarere på så dybt alvorlige ting som disse børns eksistens og overlevelsesmuligheder.

Ebba Strange (SF):

Jeg har ligesom fru Yvonne Herløv Andersen også måttet opfatte forespørgslen, som om den først og fremmest handlede om børn i Danmark – sådan læste jeg den i hvert fald, og det gjorde vi i SFs folketingsgruppe. Jeg var derfor glad for, at statsministeren i sin første besvarelse af forespørgslen startede med at snakke om børn i u-landene. Men jeg tror, det er meget vigtigt, at børneåret i det hele taget bruges til debat. Jeg tror altid, det er godt med debat om livsvigtige problemer. Jeg tror også, det er vigtigt, at vi i denne debat ikke kun stirrer os blinde på, hvordan danske børn har det, og hvordan danske børn lever, men at vi ser hele vores u-landspolitik i et lys af, at det, det drejer sig om, når Danmark yder u-landsbistand, er, at den bistand kommer de særligt svage grup-